

Introduktion til

DEN SKJULTE KORRUPTION

I DANMARK OG EU • ET CASESTUDIE

Med et prisniveau på 40 % over EU-gennemsnittet
har Danmark langt de højeste forbrugerpriser i EU.
De overraskende årsager afsløres.

Til Folketingets medlemmer

Lad mig indledningsvist introducere mig selv. Jeg er indehaver af Laserdisken, landets ældste videoforretning. Jeg har drevet min butik fra Prinsensgade i Aalborg siden 1985, hvor jeg via egen import også tilbyder de danske filmsamlere film, der ikke udgives af selskaberne i Foreningen af Danske Videodistributører (FDV).

Oprindeligt handlede det om at lancere videosystemet LaserDisc, der dengang var verdens bedste videosystem, både teknisk og kunstnerisk. Senere kom det til at handle om at tilbyde film på DVD og Blu-ray, som ellers ikke ville nå til Danmark.

Meget hurtigt stod det klart, at FDV - under ledelse af advokat Johan Schlüter - ikke tillod denne konkurrence, så hovedparten af virksomhedens 37 års tilværelse har været præget af retssager på grund af Laserdiskens brud på FDV's selvbestaltede monopol.

Nogle gange overrasker virkeligheden. TV2's dokumentarprogrammer, *Plekehjemmene bag facaden* (2020) og *Daginstitutioner bag facaden* (2019), afslørede forhold, vi ikke forestillede os kunne være i Danmark. Viden om forholdene giver imidlertid mulighed for at forbedre dem, og det er formålet med udgivelsen af *Den skjulte korruption*.

Hovedemnet er de høje danske forbrugerpriser og det frihandelsforbud, der er en væsentlig del af årsagen, og som Folketinget i 2002 blev narret til at vedtage i den tro, at det var et krav fra EU via det såkaldte infosoc-direktiv efter en forgæves kamp imod direktivet. Jeg ved godt, hvor kontroversielt det er at bruge ordet korruption i Danmark, men intet ord dækker bedre Johan Schlüters uofficielle regeringstid i Kulturministeriet. Det er også de folkevalgtes opgave at kontrollere regeringen og herunder at *undersøge* baggrunden for frihandelsforbuddet - og ikke bare stole blindt på Kulturministeriet.

Den skjulte korruption gennemgår detaljeret hele forløbet, herunder årsagen til, at det lykkedes at narre Folketinget. Det er blevet et omfattende værk, baseret på ikke færre end 1.202 dokumenter og 90 videoer, der er tilgængelige på internettet. Jeg anerkender den betydelige opgave, det er at læse de to binds 1.150 sider, men bogen bør betragtes som en gave. Den er resultatet af titusindvis af forskningstimer og repræsenterer unik viden. Jeg håber, at du i stedet for at sukke over den opgave, du har fået i hænderne, vil tænke over betydningen for befolkningen og i hvert fald vil læse dette lille hæfte.

Johan Schlüter er siden idømt fire års fængsel for at have bedraget sine klienter, så det burde ikke være så svært at forestille sig, at han heller ikke havde rent mel i posen, da han via Kulturministeriet fik Folketinget til at uddele privilegier til FDV. Han var/er karismatisk og overbevisende og fik dygtigt inddraget domstolene som sine "partners in crime." Min kritik omfatter også domstolene, som for at undgå at ændre en etableret retspraksis blokerer for relevante forelæggelser for EU-Domstolen.

Jeg garanterer, at bogen vil overraske og give dig en indsigt i den virkelige verden, du næppe ville have drømt om. Jeg efterlader heller ikke Folketinget på Herrens mark. Jeg tilbyder et antal løsningsforslag, som Folketinget umiddelbart kan tage stilling til.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen

“Jeg vil redde EU!”

Sådan har jeg ofte svaret min omgangskreds, når jeg kort skulle forklare idéen bag *Den skjulte korruption*. Derudover vil jeg gøre den danske befolkning rigere, jeg vil genindføre frihandel, og jeg vil forbedre retssikkerheden.

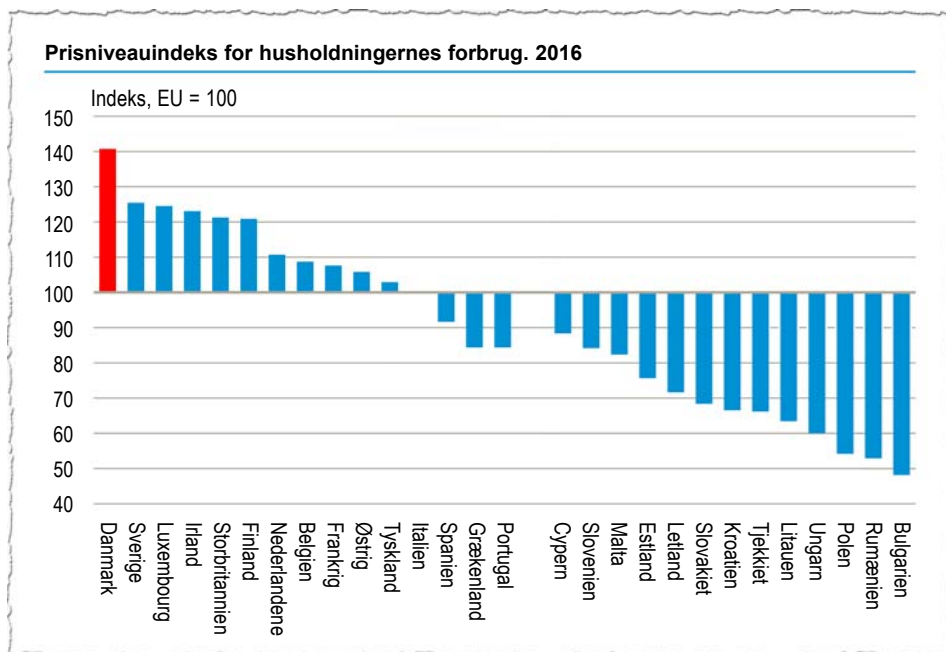
Når man rejser i udlandet, får man tit det indtryk, at de fleste ting er billigere end i Danmark. Det er faktisk ikke bare en fornemmelse. Det undersøges hvert år, og resultatet er hvert år det samme: Danmark er det dyreste land i EU.

Den årlige undersøgelse går ud på, at der indkøbes alle mulige varer i hele EU, hvorefter man tæller sammen, hvad de koster. De danske priser er gerne 37-42 % over EU's gennemsnit (indeks 100). På diagrammet ses den store spredning.

Et enkelt blik på prisniveauindekset afslører, at det indre marked ikke virker. Når man handler på et marked med flere udbydere af samme varer, ved man godt, at priserne stort set er de samme. Hvis én enkelt sælger tager mere for sine varer end alle andre, vil forbrugerne købe af de andre. Hvis det indre marked virkede, ville der kun være små prisforskelle medlemsstaterne imellem.

Allerede i år 2000 konkluderede Konkurrencestyrelsen, at danskerne betalte omkring 33 mia. kr. for meget hvert år på grund af den svage konkurrence, og det var endda før frihandelsforbuddet i 2002. I dag betaler de danske forbrugere vel omkring 40-60 mia. kr. for meget i overpriser hvert eneste år.

Så store summer kunne løse mange samfundsproblemer, så hvorfor ignoreres det af politikerne? Måske fordi svaret indeholder det forbudte fyord: Korruption!

Nagelfaste fordomme

Nu har jeg allerede tabt landets politikere, men har samtidig givet forklaringen på, at ingen gør noget. Der er så stærk en tro på, at der ikke er korrupsion i Danmark, at alle lader stå til. Hvorfor undersøge noget, der ikke findes?

Det får mig til at tænke på Galileo Galilei, da han bekræftede, at Kopernikus havde ret i, at Jorden kredser omkring solen og ikke omvendt. Bibelen er klar om verdens skabelse, og man kan selv se solen bevæge sig hen over himmelen i løbet af dagen, så alle var overbevist om, at de to forskere tog fejl. Galilei fremturede alligevel, så til sidst blev han smidt i fængsel. Først i 1992 erkendte den katolske kirke ved pave Johannes Paul II, at fængslingen af Galilei i 1633 var forkert.

Det kræver ikke noget specielt at få bekræftet, at de høje danske forbrugerpriser i hvert fald langt hen ad vejen skyldes svindel og korrupsion. Man skal bare kunne læse og forstå. Dokumentationen er skriftlig, på dansk og offentlig tilgængelig, så ingen behøver tro på noget, de ikke selv kan kontrollere.

Det var ganske vist mere simpelt tilbage i 1988, da jeg skrev den første artikel om krigen i videobranchen. Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV), siden 2006 med navnet Foreningen af Danske Videodistributører, angreb dengang alle konkurrenterne, fordi FDV ville have det danske udlejningsmarked for film for sig selv. Deres advokat gik efter fuldstændig kontrol, for så kunne foreningen holde et prisniveau i Danmark, der var tre gange højere end i England.

Det er ikke overraskende, at monopoler fører til overpriser. For mig er det mere overraskende, at det ikke interesserer nogen. Svindlerne fik enorm succes, og med succes fik de blod på tanden. De fik udvidet den hårde markedskontrol til flere vareområder, og i dag - 37 år efter det første historiske overfald på den uskyldige videoimportør Erik Viuff Christiansen - tør butiksejerne ikke importere selv på grund af risikoen for problemer, f.eks. beslaglæggelse af deres varelager, hvis de køber af andre end generalimportøren, som dikterer pris, kvalitet og udvalg.

I perioden 1989-1995 løb jeg jævnlige politikere på dørene for at få dem til at forstå, hvad der foregik, og jeg fik igen og igen en kold skulder. Hvorfor mon, når de økonomiske og kulturelle ulemper er så store, tænkte jeg? Først senere forstod jeg dilemmaet og mekanismerne bag. Det kan ikke lade sig gøre uden korrupsion, og korrupsionen omfatter både embedsmænd og dommere.

Her står politikere af, og mest fordi de ikke ønsker at tro på det, nøjagtig som situationen var for Galilei, men det skal forstås rigtigt. Man kan ikke købe sig til en bestemt lov eller retsafgørelse med en pose penge, men hvis man er fræk, kan man manipulere sig til politisk indflydelse og narre både intetanende politikere og dommere, der bagefter opfører sig som hoffet i *Keiserens nye Klæder*. Når fejlen er begået, er intet vigtigere end at skjule, hvor godtroende man har været.

På de kommende sider vil jeg fortælle lidt om, hvad det hele drejer sig om i håbet om at vække din nysgerrighed. Hvis du læser hele bogen, vil du ikke alene vide, hvordan problemerne er opstået; du vil også vide, hvordan de kan løses.

Domstolenes medvirken

De færreste er klar over, at danske dommere kan føje en halv million kr. eller mere til deres dommergage ved at arbejde privat for industrien. I andre lande ville det være utænkeligt, og her rystes der på hovedet. Her er det indlysende, at dommere ikke må kunne udsættes for den mistanke om manglende neutralitet, der klæber til bijobs af den type. I Danmark mener politikerne, at danske dommere godt kan håndtere den balancegang. Alle ved jo, at der ikke er korrupsion i Danmark!

I praksis betyder det, at jeg kan stå over for en dommer, der skal afgøre, om FDV kan forbyde mit samarbejde med en britisk leverandør. I næste uge kan den samme dommer arbejde for FDV i en voldgiftssag, som han imidlertid kun bliver udpeget til, hvis FDV er tilfreds med ham. Dommerne får ikke direkte betaling for at dømme til fordel for FDV, men man kan godt sige, at de tilskyndes til det ved udsigten til at være med i netværket med de lukrative bijobs.

Dommernes beskyttelse af monopolerne er et enormt problem. I 29 år har jeg forsøgt at få dommerne til at respektere EU-retten. Med 15 års mellemrum fandt jeg to ærlige og pligtopfyldende dommere, men de blev uden tøven tromlet af deres kolleger. EU-rettens grundlæggende bestemmelser tages der ikke hensyn til ved de danske domstole, når netværket har brug for hjælp.

Det vil givetvis chokere de fleste, når de opdager, hvor langt dommerne vil gå for at hjælpe vennerne. De vil lukke øjnene, ændre parternes synspunkter, lyve, ignorere loven eller opfinde deres egne love. Når monopolerne har brug for hjælp, stiller dommerne velvilligt op.

I forbindelse med etableringen af FDV's udlejningsmonopol blev dommerne utvivlsomt narret ligesom alle andre. Dilemmaet opstod, da jeg påviste, at FDV's markedskontrol er baseret på løgn og manipulation og endda er i direkte strid med grundlæggende EU-ret. Og da valgte dommerne at dække over forbrydelsen!

Chicago, 1933

Aalborg, 2005

*Kære ven, hvis du køber dine varer af andre end min boss,
så vil min ven her tage sig kærligt af dit varelager.*

Lad os se lidt på to væsentlige samfundsmæssige problemer:

EU's frihandelsforbud De høje danske forbrugerpriser

Jeg kan ikke løse de to problemer, men jeg kan gøre det klart for Folketinget og EU-Kommissionen, hvor frihandelsforbuddet stammer fra, og hvad de høje priser skyldes, og jeg kan anvise konkrete løsninger til politikerne.

For mig startede eventyret med et naivt ønske om via min egen lille forretning, Laserdisken, at tilbyde danskerne film, der er anderledes end det gængse udvalg. Det førte til et liv præget af retssager om handelsrestriktioner og begrænsninger i danskernes kulturelle frihed. Mit arbejde som filmformidler har bragt mig i en unik position til at kunne fortælle, hvad der sker bag kulisserne, når afgørende beslutninger om frihandel træffes. Ideelt set bestemmer de folkevalgte politikere, men verden er desværre ikke ideel. Den internationale handel kontrolleres af den internationale industri, tilsyneladende godt skjult under politikernes radar.

Jeg serverer løsningerne. Derefter er det op til Kommissionen og Folketinget, om de vil løse problemerne, eller om de vil se gennem fingre med, at de rigeste mennesker i verden nok engang bliver endnu rigere på EU-borgernes bekostning, fordi grundlæggende frihandelsmekanismer er sat ud af kraft.

EU's frihandelsforbud

Lad mig bekende, at jeg er stor fan af det oprindelige europæiske projekt, som det er udtrykt i EF-traktaten, og som politikerne tror, det fungerer. Virkeligheden er desværre en ganske anden, og meget tyder på, at den største udfordring i forsøget på at få EU tilbage på sporet er at få politikerne til at forstå, hvad der sker.

To forskellige opfattelser af Brexit illustrerer dette. Den første er fra en britisk "leave"-tilhænger, som forklarede sin holdning til TV2's Lotte Mejlhede således:

"When I voted "in" 40 years ago, I thought it was just an economic union. Now, it's transformed into a political entity that nobody seems to be able to control. The bureaucrats seem to have more control than the democratically elected members, so I think it's a flawed and dysfunctional system."

denkjultekorruption.dk/video36

TV2 News, 23. juni 2016

denkjultekorruption.dk/video37

TV2, 18. januar 2017

Den anden er fra EU-tilhængeren Bertel Haarder, der et halvt års tid senere i *Go' Morgen Danmark* begræd briternes beslutning om at forlade EU med disse ord:

“Og så er der Brexit, som er en katastrofe. Det er det værste, der er sket i hele mit politiske liv. Og efter den tale, vi fik i går - skrækkelige tale - ser det virkelig alvorligt ud. Det, at premierminister Theresa May melder Storbritannien ud af det indre marked, som er det mest succesrige overhovedet. Når vi ikke hører om det, er det fordi, det bare fungerer *så* godt - det er det eneste sted på Jorden, hvor man har sådan noget, og så melder briterne sig pludselig ud på grund af en fuldstændig falsk kampagne.”

De to udtalelser viser forskellen på den virkelige verden, som den britiske vælger udtaler sig om, og den forestilling, som Bertel Haarder og andre politikere tror på. For helt ærligt, hvad har EU konkret givet britiske (og danske) borgere?

Dyrere modebriller, dyrere sko, dyrere cowboybukser og dyrere meget andet. Bertel Haarder ignorerer fuldstændig, at EU-Domstolen standsede Tescos salg af Levi's "501" jeans til £27.99, hvorefter prisen steg til ca. £45, som var den pris, Levi's forlangte. Her i Danmark steg prisen fra 299 kr. til 499 kr. Tesco havde købt de vaskeægte jeans på verdensmarkedet, sådan som alle butikker kunne gøre, før deres land meldte sig ind i EU. Det blev ændret i 1998, da EU-Domstolen - under påvirkning af industriens lobbyister - besluttede, at kun rettighedshaverne selv må indføre mærkevarer fra tredjelande til EU.

Ingen politiker var med til at bestemme dette. "Leave"-vælgeren har altså ret: Beslutninger med betydelige konsekvenser for EU's borgere træffes af anonyme embedsmænd, uden at de folkevalgte politikere har noget at skulle have sagt. Det er muligt, at Bertel Haarder ikke ved bedre, fordi hans verdensbillede er forment af politiske aftaler, men de afspejler ikke nødvendigvis den virkelige verden. Hvis man ønsker frihandel på den måde, at EU's butiksejere kan købe deres varer på et frit verdensmarked, som de kunne i gamle dage - før EU - er EU ikke løsningen. Drømmen om frihandel er for tiden uforenelig med medlemskabet af EU.

Jo, der var reaktioner på EU-Domstolens frihandelsforbud, der i princippet kan ændres politisk, og det forsøgte flere medlemsstater den 9. juni 2000, da de gik til Kommissionen og bad om at få forbuddet på den politiske dagsorden. Der er intet sket siden, så kan man bebrejde briterne, at de mistede tålmodigheden?

Den triste virkelighed er, at hvis man vil have frihandel med verden uden for EU, er man nødt til at forlade Fællesskabet. Intet tyder på, at lobbyisterne - der i praksis sidder tungt på Kommissionen - vil tillade, at politikerne får mulighed for at fjerne de privilegier, som monopolerne igennem årene har tilkæmpet sig.

Er det en hård påstand? Forløbet er udførligt gennemgået i bogen. Der kan du læse nøjagtigt, hvordan det er opnået, men hovedlinjerne trækkes op i dette hæfte. Bertel Haarder har ret i, at EU er unikt, men desværre på en meget trist måde: EU er det eneste sted på Jorden, hvor befolkningen risikerer at blive straffet for at formidle kunst og kultur, alene fordi den ikke har oprindelse i EU!

Hvad koster det danskerne?

Hvis jeg havde fået spørgsmålet i år 2000, kunne jeg have henvist til den omtalte rapport fra Konkurrencestyrelsen, der afslørede, at danskerne betaler 33 mia. kr. om året i overpriser, og at 95 % af mærkevarerne prissættes af leverandøren - også kaldet den nationale generalimportør. Priserne fastsættes i hvert land for sig i forhold til landets forbrugeres økonomiske formåen. Da danskerne som befolkning er rigere end de andre EU-borgere, er priserne højere i Danmark.

Siden er det kun gået den forkerte vej, ikke mindst efter at Folketinget i 2002 vedtog et decideret frihandelsforbud, der giver rettighedshaverne mulighed for at pudse domstolene på de butiksejere, der ikke retter ind frivilligt.

Kan butiksejerne ikke bare købe ind på EU's indre marked?

Jo, i princippet, men det er forbundet med en stor risiko,

hvilket jeg vil illustrere med denne historie: Jeg var på

jagt efter et par specielle Converse sko til min niece,

som ønskede dem til sin fødselsdag. Det skulle være

dem med Stars and Stripes, så jeg var i alle Aalborgs

skobutikker for at finde dem. Jeg bemærkede, at den

type sko kostede 600,00 kr. i samtlige butikker. Ikke 599,00 kr. eller 599,95 kr.,

som de fleste butiksejere ville vælge som en psykologisk bedre pris, eller måske

en tilbudspris på 579 kr. i enkelte butikker. Converse sko er tilsyneladende blandt

de 95 % af mærkevarerne, hvor leverandørerne dikterer udsalgsprisen.

En venlig ekspedient fortalte, at netop den model ikke kan købes i Aalborg, for

den er forbeholdt særlige modebutikker. Slukøret gik jeg hjem og søgte skoen på

internettet og fandt den til \$55. På det tidspunkt var dollarkursen omkring 5,75 kr.

I en verden med frihandel må butikkerne importere de sko, der er efterspørgsel på,

og sælge dem til markedsprisen, men det er lykkedes embedsmænd at indføre et

decideret frihandelsforbud, og det har ført markante overpriser med sig.

Hvad så med at købe Converse' sko i de andre EU-lande? Det prøvede Coop,

Harald Nyborg og Lidl. De købte et parti sko af det britiske selskab MSK Traders

Ltd. Det var ægte sko, ikke varemærkeforfalskede sko, men Converse gjorde ind-

sigelse alligevel, og da butikkerne ikke kunne bevise, at Converse havde godkendt

importen til EU, fandt landsretten, at Converse' rettigheder var krænket.

Hvis man vil drive forretning i Danmark i håbet om at tjene penge, så går man

til den nationale generalimportør, og man handler med hans varer til hans priser.

Naturligvis fører dette arrangement til overpriser.

Er det ikke lige meget, når danskerne tjener så mange penge? Nogle danskere

har ganske vist oplevet betydelig velstandsfremgang de senere år, men for andre

er det gået den anden vej. Flere og flere sættes på gaden, flere og flere søger om

julehjælp, og flere og flere børn møder decideret sultne op i skolen, fordi deres

forældre har svært ved at få det til at hænge sammen. Hvis man har noget til overs

for disse mennesker, vil man interessere sig for overpriserne i Danmark.

Hvad med EU's frihandelsaftaler?

Det er desværre politisk propaganda. Handel er ganske vist en forudsætning for en effektiv arbejdsfordeling, men uden et åbent marked og konkurrence vil det aldrig komme forbrugerne til gode, og udsigterne er ikke gode.

EU har i det forløbne årti brugt en masse kræfter på diverse "frihandelsaftaler" med USA, Canada og andre. Afskaffelse af told og restriktioner vil gøre det så meget billigere at sende varer over Atlanten, at det vil spare en typisk dansk familie for 4.000 kr. om året. Ja, det stillede Nick Hækkerup i udsigt som følge af EU's aftale med

USA. Det passer bare ikke. Han burde have sagt, at aftalen reducerer industriens udgifter med et beløb, der i størrelsesorden svarer til 4.000 kr. årligt pr. familie. Det er bare naivt at tro, at det vil komme forbrugerne til gode, når man med den anden hånd forbyder konkurrence og en fri "åben-for-alle" handel.

Hvad sker der, når amerikanske varer bliver billigere? De bliver ikke billigere for de danske forbrugere i hvert fald. Det så vi i 2008, da dollarkursen faldt til et historisk lavt niveau. Da det er forbudt for danske butiksejere selv at importere fra USA, betyder det blot, at den amerikanske industri kan tjene mere i Danmark.

Manipulation med ophavsretten underminerer frihandelsaftalerne

Jeg siger ikke, at Nick Hækkerup eller Bertel Haarder vildledte med vilje, men uden politikernes opmærksomhed er det lykkedes for industriens lobbyister at få vedtaget - og derefter fortolket - nogle bestemmelser, der underminerer netop det, som politikerne ønskede at opnå. Og det er hovedtemaet i *Den skjulte korrupsion*.

Frihandel med USA til gavn for Danmark

En typisk dansk familie på to voksne og to børn står til at få 4.000 kroner ekstra i disponibel indkomst om året som følge af, at varerne bliver billigere.

Handels- og europaminister Nick Hækkerup (S), 22. oktober 2013

Du går glip af dollarfesten

Glem alt om prischok på amerikanske varer. Den laveste dollarkurs nogensinde får du kun glæde af, hvis du pakker rejsetasken. Den historisk lave dollarkurs har ikke sat gang i forbrugerfesten set med danske øjne.

- Når dollaren falder, burde priserne falde, men det sker ikke. Det kunne tyde på, at konkurrencen på markedet ikke fungerer. Gevinsten ender ikke hos forbrugeren, siger Carsten Holdum, økonom i Forbrugerrådet. Levi's, Ray-Ban og Harley-Davidson tjener stadig kassen i Danmark, selvom deres produkter kan købes for en slik "over there".

Hvem og hvordan?

Advokat Johan Schlüter var mr. Ophavsret, det ubestridte orakel inden for ophavsret. Han vil gå over i historien som en af de dygtigste svindlere og manipulatorer. Han og hans folk står bag overgangen fra almindelig forståelig ophavsret til jernhård markedskontrol, men han var blot en svindler. Jeg bruger ordet korrupsion, fordi de, der burde beskytte os mod ham, tværtimod hjalp ham og dækkede over ham.

I forbindelse med EURO 2020 var flere politikere inviteret til fodbold i Parken, og i *Aftenshowet* blev det debatteret, om det er problematisk, når Carlsberg giver en entrébillet til skatteminister Morten Bødskov. “Tror du virkelig, at politikerne er til salg for en fodboldbillet?” spurgte DR’s Nola Grace Gaardmand dagens gæst, Jesper Olsen fra Transparency International Danmark.

Selvfølgelig kan man ikke for en fodboldbillet få konkrete indrømmelser under en politisk forhandling om en ny lov, men man kan skabe en relation og vinde den pågældende politikers øre. Hvis politikeren skrivebord er tildækket af flere gule sedler, end han kan nå at besvare, vil han så svare den ukendte videoforhandler fra Aalborg, eller vil han svare ham, han var sammen med i Parken i sidste uge?

I Danmark kalder vi det korrupsion, hvis man skal lægge en pengeseddel i sit pas for at komme problemfrit over grænsen. Den type korrupsion accepteres ikke. Til gengæld har vi intet problem med vennetjenester. Fodboldbilletterne er i den forbindelse den smørelse, som skaber de gode relationer, der senere kan udnyttes, uden at der nødvendigvis udveksles penge.

Johan Schlüter var dygtig til at vinde embedsmændenes og politikernes ører. I årtier kontrollerede han Danmarks kultur- og handelspolitik i kraft af den tillid, omgivelserne havde til ham, og uden blusel brugte han sin indflydelse. Hvis han manglede en lov til at forfølge konkurrenterne, fik han loven ubemærket indført. Behøvede han regeringens opbakning i jagten på en konkurrent, fik han også det, og hvis han ville se en konkurrent i kortene, skulle han blot sende en rekvisition til fogedretten, som stod klar til at gennemføre de ønskede bevissikringer.

I årtier var han konge af dansk ophavsret med en enestående dobbelt karriere som advokat for monopolerne og regeringens rådgiver. Det sluttede først, da han blev taget i at stjæle hundreder af millioner fra sine egne klienter. Det gav en dom på 4 års fængsel, og han mistede retten til at arbejde som advokat. Alligevel har ingen forholdt sig til hans forbrydelser mod de danske forbrugere.

Johan Schlüter havde to elever, J. Nørup-Nielsen og Peter Schønning. De var fuldmægtige i Kulturministeriet, hvor de hjalp med at vildlede Folketinget, når de i det skjulte skaffede særlige privilegier til Johan Schlüters organisationer, f.eks. FDV og IFPI, musikbranchens pendant til FDV. De to blev begge kontorchefer i Kulturministeriet og spillede en central rolle, da de via løgn og manipulation først sikrede FDV et monopol på udlejning af videofilm og siden afskaffede frihandel.

Bogens struktur og indhold

Johan Schlüters og FDV's kontrol kan føres tilbage til overfaldet på Erik Viuff Christiansen. Det er så frækt udført, at ingen i 37 år har villet forholde sig til det. "Johan Schlüter er en kær kollega," var svaret fra en topadvokat, der bare rullede med øjnene og talte om noget andet, da jeg lagde dokumentationen foran hende. Ligesom kirken troede på Bibelen, har myndigheder, dommere og kolleger troet på Johan Schlüter. Ingen var indstillet på at tænke selv, når Johan Schlüter på sin særegne måde forklarede, hvordan tingene hang sammen.

Siden har bortforklaringerne spredt sig som ringe i vandet, mens svindelen har spredt sig fra videofilm til andre varer og fra udlejning til salg, og derfor er bogen med denne fuldstændige redegørelse blevet temmelig omfattende. Der er tale om casestudier af forskellige angreb på frihandelen startende med overfaldet på Erik Viuff Christiansen. Bogen er struktureret i seks dele. Man kan næsten sige, at *Den skjulte korruption* indeholder seks bøger i én:

1. Introduktion
2. Videobranchens udlejningsmonopol
3. Kunstens og ophavsmandens fald
4. Da frihandel blev afskaffet
5. Et retssamfund?
6. Til adressaterne

I del 1 kridtes banen op med en række korte kapitler, hvor det oprindelige formål med EF og det indre marked forklares, og det gennemgås kort, hvorfor handel og konkurrence fører til vækst og velstand. Visse kapitler er lidt skolemesteragtige, men et elementært fundament er nødvendigt for at forstå resten af bogen.

Del 2 er et casestudium, en omhyggelig gennemgang og analyse af angrebet på Erik Viuff Christiansen, hvormed FDV etablerede en fuldstændig kontrol over det danske marked for udlejning af videofilm.

Del 3 er tre casestudier, der illustrerer, hvordan beskyttelsen af kunstnerne og kunsten undermineres til fordel for industriens markedskontrol, samt historien om EU's mislykkede forsøg på at gennemføre det indre marked for udlejning.

Del 4 handler om, hvordan et sympatisk politisk forsøg på at undgå spredning af piratkopierede eksemplarer af kunstneriske værker blev misbrugt til at afskaffe frihandel med udgivne eksemplarer, og jeg fortæller om IFPI's jagt på importører i musikbranchen. Et nærmest tragikomisk afsnit handler om, hvordan Folketinget i 2002 blev overbevist om, at EU på demokratisk vis har forbudt frihandel.

Del 5 indeholder flere casestudier, der understreger det danske retssamfunds skrøbelighed. Mange tror, at Johan Schlüter var min hovedmodstander, men det er ikke tilfældet. Mine virkelige hovedmodstandere er de dommere, som i stedet for at beskytte mig mod svindlere af hans type tværtimod går deres ærinde.

Del 6 er konkrete anmeldelser, forslag og ansøgninger, der i bedste fald vil føre til konkrete forbedringer af forholdene i Danmark og måske også i resten af EU.

Grundlæggende ophavsret

Ophavsret var oprindeligt en almindelig anerkendt beskyttelse af skabere af kunst. Uden ophavsret kunne man snige sig ind på krimiforfatteren Jussi Adler-Olsens kontor, kopiere hans seneste bog og udgive den som sin egen. Der er almindelig forståelse for, at det ville være unfair over for Jussi, og det ville måske føre til, at han ikke gad skrive flere bøger, og så ville det også være et samfundstab.

Derfor har politikere i den vestlige verden via lovgivning givet ophavsmanden en eneret til at fremstille eksemplarer af sit værk. Piratkopiering er altså forbudt i kraft af ophavsrettens såkaldte *reproduktionsret*. Den kan imidlertid omgås, hvis den står alene, for så kan en udspekuleret snylter bare fremstille piratkopierne i det skjulte. Hvis det kun er selve fremstillingen af eksemplarerne, der er forbudt, må boghandlerne stadig sælge eventuelt piratkopierede eksemplarer!

Politikerne supplerede reproduktionsretten med den såkaldte *spredningsret*, en eneret til at sprede eksemplarer af værket, herunder sælge og udleje. Men hvis den eneret er ubetinget, giver det ophavsmanden for meget kontrol. Spredningsretten begrænses derfor af *konsumtion*. Konsumere betyder "forbruge" eller "bruge". Man siger, at ophavsmanden har brugt sin spredningsret ved at tillade udgivelsen. Det betyder, at udgivne eksemplarer, som ophavsmanden enten selv har udgivet eller givet tilladelse til, må spredes. Man siger, at ophavsmanden har konsumeret sin spredningsret. Ejeren af eksemplaret har derimod en lovsikret ret til at sprede det, f.eks. ved salg eller udlejning. Ophavsretslovens § 25 formulerede det sådan:

"Når værket er blevet udgivet, må de udgivne eksemplarer spredes videre."

Det er fornuftig og forståelig lovgivning, som på den ene side sikrer fri spredning, dvs. frihandel og konkurrence, når det gælder udgivne eksemplarer, og som på den anden side forbyder salg og udlejning af piratkopierede eksemplarer.

Det sker af og til, at rettighedshavere forsøger at misbruge ophavsretten til at kontrollere markedet. EU-Domstolen har også taget stilling til problematikken, f.eks. da Imerco forsøgte at bruge ophavsretten til at forbyde salg i Danmark af et fajancestel, som Imerco selv havde solgt i England (nedenfor).

De efterfølgende indgreb i frihandelen udspringer alle af dygtig manipulation af disse grundlæggende og fornuftige principper. På intet tidspunkt har der været en politisk debat om det nuværende forbud mod frihandel med tredjelandene.

EØF-traktatens artikler 30 og 36 skal fortolkes således, at domstolene i en medlemsstat ikke under henvisning til en ophavsret eller en varemærkeret kan forbyde, at en vare, der er omfattet af en af disse rettigheder, bringes i omsætning på denne stats område, når varen lovligt er bragt i omsætning på en anden medlemsstats område af indehaveren af disse rettigheder eller med dennes samtykke.

Konsumtionsprincippet ifølge EU-Domstolen, 22. januar 1981

Bluffnummeret i fogedretten

Det må være svært for dagens unge mennesker at forestille sig, men i 70'erne var der én tv-kanal, Danmarks Radio, og den havde sin egen form for public service. Hvert år til jul samledes hele landet om den i øvrigt fremragende tjekkiske film *Tri Orišky pro Popelku* (Askepot og de tre tryllenødder, 1973), men almindelige amerikanske biograffilm blev sjældent vist i fjernsynet.

Da videobåndoptageren kom på markedet i slutningen af 70'erne, ændrede det danskernes fritidsliv. Leje af videofilm blev en del af hverdagen, og der opstod en helt ny videoindustri. I begyndelsen var markedet præget af pirater, der blæste på ophavsretsloven. Der var piratkopier alle vegne til stor skade for den legitime del af branchen. I 1981 organiserede Johan Schlüter de danske distributører i FDV, og via sit advokatkontor retsforfulgte han alle videopirater. Det ændrede markedet, og Johan Schlüter høstede fortjent ros for denne indsats.

Så satte grådigheden ind. En almindelig underholdningsfilm fra et medlem af FDV kom til at koste 2.000 kr. for videoudlejerne, der skævede misundeligt til det britiske marked, hvor de samme film kunne fås for 1/3 af prisen. For at holde fast på de danske videoudlejere indførte FDV et autorisationssystem, hvorefter ingen kunne få leveret film fra de danske distributører uden en gyldig autorisation, og det førte til udelukkelse, hvis man importerede videofilm fra England.

Videoudlejer Erik Viuff Christiansen ville ikke betale FDV's pris. Han valgte at opgive de danske udgivelser fuldstændig, selvom de havde danske undertekster i modsætning til de importerede. Han købte alle sine videokassetter i England, og det tålte FDV ikke. Erik blev slæbt i retten, og her demonstrerede Johan Schlüter sine evner som manipulator. Hans første trick var lovligt, omend etisk tvivlsomt.

Det var tilfældigvis sådan, at ophavsretsloven indeholdt to bestemmelser om konsumtion, idet der udover § 25 var en § 23, som imidlertid kun vedrørte litterære og musikalske værker, og den finurlighed udnyttede Johan Schlüter.

I fogedretten ville han have nedlagt fogedforbud mod Eriks udlejning af James Bond-filmen *Never Say Never Again* (1983), der var udvalgt til prøvesagen. Han angreb på samme grundlag som i sagerne mod videopiraterne. Han anførte, at da et filmværk hverken er et litterært eller et musikalsk værk, er videokassetten ikke omfattet af konsumptionsprincippet i § 23. Hvis jeg havde været Eriks advokat, havde jeg peget på ophavsretslovens § 25 og sagt følgende:

- Erik er ikke videopirat. Det er urimeligt at sammenligne ham med dem, der udlejer piratkopier. Han udlejer kun eksemplarer, der er lovligt udgivet, og ifølge ophavsretslovens § 25 må sådanne eksemplarer spredes videre. § 23 er ligegyldig i den sammenhæng, idet § 25 er den relevante konsumptionsbestemmelse.

Men ingen nævnte § 25, hvorefter fogedretten tiltrådte, at et videogram ikke var omfattet af § 23, og den nedlagde forbud mod udlejning. Erik tog en advokat med speciale i EU-ret, og han henviste til EU-Domstolens formulering af samme konsumptionsprincip, hvorefter sagen blev forelagt for EU-Domstolen.

Bluffnummeret ved EU-Domstolen

Jeg anerkender, at tricket ved EU-Domstolen er godt fundet på af Johan Schlüter. For at undgå en dom imod sig måtte det ikke fremgå, at der var tale om at opdele det indre marked, hvilket er forbudt, og der måtte ikke være givet samtykke, fordi samtykke udløste konsumtion af spredningsretten. Det er helt utroligt, at han fik både Eriks advokat og Kulturministeriet med til at støtte ham i svindelnummeret. Ved EU-Domstolen opfandt han en særlig lov om udlejning af film i netop § 23 og gjorde gældende, at der ikke var givet samtykke til udlejning. Særloven havde ifølge parternes sagsfremstilling følgende indhold:

“I medfør af § 2 og § 23 i lovbekendtgørelse nr. 130 af 15. april 1975 og lov nr. 274 af 6. juni 1985 konsumeres eneretten til at tillade udlejning af et musikværk eller filmværk ikke ved rettighedshaverens salg af et eksemplar af værket, men først når han har tilladt, at værket udlejes. Disse bestemmelser indebærer altså, at det er forbudt at udleje et videogram uden rettighedshaverens samtykke, uanset hvordan det er erhvervet.”

Mens fogedretten havde konkluderet, at videokassetten ikke var omfattet af § 23, drejede det sig nu om at få anerkendt en særlov om udlejning af film i netop § 23. Det fremgår, at eneretten til udlejning først konsumeres, når rettighedshaveren har tilladt, at værket udlejes. Spørgsmålet til EU-Domstolen var, om der er noget i EF-traktaten, der er til hinder for en sådan lovgivning under den forudsætning, at forbuddet mod udlejning udøves på samme måde for importerede film som for indenlandsk producerede film.

Den danske regering forklarede helt utroligt, at den ikke-eksisterende særlov “bygger på almindelige kulturpolitiske synspunkter, hvorefter visse værker, som f.eks. film, ikke bør kunne udlejes uden rettighedshaverens samtykke i betragtning af den betydning, den form for udnyttelse har for hans vederlag.”

Johan Schlüter uddybede: “Den danske lovgivning sonderer mellem eneretten til at sælge eksemplarer af et værk (som konsumeres, når rettighedshaveren har udgivet værket), og eneretten til at udleje værket, med den begrundelse, at salg og udlejning er to fundamentalt forskellige former for udnyttelse af et værk.”

De skriftlige indlæg er fra 1987. EU-Domstolens dom er fra 1988. Alt er offentligt tilgængeligt. Den beskrevne lov er så langt fra virkeligheden, at jeg på et tidspunkt mistænkte Eriks advokat for at være betalt for at medvirke til svindlen, men i dag tror jeg, at tilliden til Johan Schlüter bare var så stor, at han aldrig blev betvivlet. Både Eriks advokat og regeringen overlod trykt den ophavsretlige gennemgang til Johan Schlüter. Jeg har selv hørt ham med stolthed forklare byretten, at tilliden til ham var så stor, at Kulturministeriet udelukkende rådførte sig med ham.

Selvfølgelig står EF-traktaten ikke i vejen for, at der i ophavsretsloven skelnes mellem salg og udlejning, men bagefter proklamerede Johan Schlüter frejdigt til hele Danmark, at EU-Domstolen havde grebet ind og forbudt Eriks udlejning!

Bluffnummeret over for Folketinget

Ingen opdagede, at EU-Domstolen havde taget stilling til en situation, der var helt uden forbindelse til virkeligheden. Ingen betvivlede løgnen om, at EU-Domstolen havde grebet ind og forbudt Eriks udlejning. Jeg læste erhvervsret på AUC på det tidspunkt, og både i min lærebog, *Dansk Privatret*, og i *Karnovs Lovsamling* var §§ 23 og 25 begge angivet som udtryk for konsumptionsprincippet.

Jeg forstod ikke, hvorfor det var nødvendigt at sende sagen til EU-Domstolen, og jeg forstod slet ikke, hvorfor EU-Domstolen havde grebet ind. Jeg tog kontakt til Erik, der sendte mig alle sine papirer. Derefter anbefalede jeg ham at tage en advokat, som ville henvise til konsumptionsprincippet i § 25, hvilket hans egen advokat ikke havde gjort. Jeg var tilsyneladende den eneste, der var klar over, at EU-Domstolen havde taget stilling til en lov, der ikke eksisterede, og at § 25 løste problemet. Jeg skrev en artikel og sendte den til alle landets aviser, men ingen tog spørgsmålet op. Artiklen blev sendt til Kulturministeriet, der således fandt ud af, at jeg var opmærksom på, at der ikke fandtes en lov om udlejning af film.

Kulturministeriet løste problemet ved at foreslå en ændring af ophavsretsloven, så den kom til at ligne, hvad EU-Domstolen allerede havde fået at vide. Forslaget var gemt godt af vejen som forslag nr. 8 i en større revision med flere ændringer:

§ 23. stk. 3. Når et filmværk er udgivet i form af salg til almenheden, kan de eksemplarer, som er omfattet af udgivelsen, spredes videre. Dog må de ikke uden ophavsmandens samtykke spredes til almenheden gennem udlån eller udlejning.

Hvad mente Folketinget om et forbud mod udlån og udlejning af film? Det er der ingen, der ved. Det blev ikke drøftet, for Kulturministeriet forklarede, at forslaget ikke vedrørte udlejning. Det uskyldige formål var at gøre salg af film lovligt!

Forslagets første linje svarer til § 25, men den anden linje begrænser retten til at udlåne og udleje i overensstemmelse med løgnen til EU-Domstolen. Jeg skrev til pressen, til kulturministeren og til Kulturudvalget og blev ignoreret igen.

Også Jakob Stegelmann, der i slutningen af 70'erne importerede og solgte film fra de andre EU-lande, var klar over, at lovforslaget ville ramme videoimporten, og han skrev om det i Berlingske Tidende under overskriften *Videoimport trues af ny lov* (10. maj 1989). Lovforslaget blev vedtaget i Folketinget den 23. maj 1989 uden debat, muligvis fordi Johan Schlüter havde sat Jakob Stegelmann på plads og beroliget Folketinget i en svarartikel i Berlingske Tidende (17. maj 1989):

“Der er her tale om en total misforståelse af lovændringen. Forbuddet mod udlejning af videofilm uden samtykke fra rettighedshaveren har altid været gældende. Den ny regel i den foreslåede lov har det modsatte sigte af det, der fremgår af Jakob Stegelmans artikel. Efter hidtil gældende ret krævede selv videresalg af en købt videofilm samtykke fra rettighedshaveren. Denne regel ændres nu, således at man kan videresælge det, der er købt.”

Angrebet på Laserdiskens udlejning

Allerede måneden efter genoptog Johan Schlüter jagten på parallelimportørerne. Nu gjorde han gældende, at § 23, stk. 3, afspejlede FDV's autorisationssystem! Min udlejning af LaserDiscs startede i 1987 efter aftale med den britiske udgiver. Jeg udlejede de samme film som FDV, bare på LaserDisc, i bedre kvalitet og i det korrekte filmformat. Jeg kendte detaljerne i retssagen mod Erik, og ifølge den lov, som EU-Domstolen havde accepteret, konsumeres retten til at forbyde udlejning, når der gives samtykke til udlejning.

Situationen måtte være, at ophavsmændene havde givet samtykke til udlejning af deres værker, for ellers var FDV's udlejning også ulovlig. Ophavsmændene var på min side. Sammenslutningen af Danske Filminstruktører (SADF) førte i den periode en principiel retssag mod DR, der havde vist filmen *3 Days of the Condor* (3 døgn for Condor, 1975) i en pan&scan-udgave, der er beskåret i siderne, og det hadede filminstruktørerne. De førte sagen for filmens instruktør, Sydney Pollack, der selv mødte i Østre Landsret for at forsvare sine rettigheder som ophavsmand. Da Sydney Pollack hørte, at min udlejning af LaserDisc-udgaven var forbudt, da jeg ikke havde "ophavsmandens samtykke", gav han sit skriftlige samtykke til mig til brug i retssagen. Han forbød derimod udlejning af pan&scan-udgaven.

DATE: February 5, 1997
 FROM: Sydney Pollack
 TO: Laserdisken
 Att: Hans Kristian Pedersen
 Prinsensgade 38
 DK-9000 Aalborg

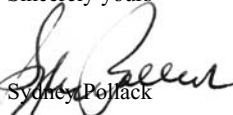
**MIRAGE
 ENTERPRISES**
 Paramount Pictures
 5555 Melrose Avenue
 Los Angeles, CA 90038
 213-956-5600
 Fax 213-862-1166

Regarding the film "**3 Days of the Condor**" and courtcase
The Association of Danish Videogram Distributors vs.
 Laserdisken:

As the director of the film "3 Days of the Condor" I hereby consent to the rental of the letterbox LaserDisc version of this film in Denmark inasmuch as my personal consent is needed according to the Danish or European copyright laws.

By the same copyright laws, to the extent that they apply, it is my wish that the film **not** be seen in the pan/scan version currently being rented, or in any pan/scan version in any other medium.

Sincerely yours

 Sydney Pollack

Sydney Pollack til Laserdisken, 5. februar 1997

Monopolstyrets kunstneriske ulemper

FDV havde ventet med at angribe min udlejning af LaserDiscs helt frem til 1992, hvor resten af branchen havde indordnet sig efter FDV's regler, så jeg - ligesom Galilei - kunne fremstilles som en enlig tåbe. Som sædvanlig førte Johan Schlüter sig selvsikkert frem, som om han repræsenterede ophavsmændene.

Retssagen varede i ni år, for jeg kæmpede til det sidste for at få dommerne til at dømme efter loven i stedet for FDV's regler, men det lykkedes ikke. SADF gik endda ind i sagen for at støtte det synspunkt, at filminstruktøren skal anses for at være ophavsmand. FDV's medlemmer er bare købmænd. De er rettighedshavere til de rettigheder, de har erhvervet, men det gør dem ikke til ophavsmænd.

Også Pioneer Electronics Denmark gik ind i sagen til støtte for mig. Flere af de LaserDiscs, FDV havde forbudt udlejning af, var udgivet i Storbritannien af Pioneers søsterselskab, Pioneer LDCE Ltd., med det specifikke formål at støtte markedsføringen af LaserDisc-systemet i Europa. De udgivelser blev i Danmark bremset af Pioneers konkurrenter, nemlig FDV, der stod for markedsføringen af de samme film på videokassetter. Det var utåleligt for Pioneer, men sådan var det.

Johan Schlüters mission var en succes. Lovforslaget, som han i 1989 begrundede med, at det skulle gøre salg af film lovligt - som om det var forbudt - fortolkes af domstolene, så der med "ophavsmandens samtykke" menes FDV's autorisation. LaserDisc-udgaven, som SADF og Sydney Pollack ønskede udlejet, blev forbudt. Det skriftlige samtykke, som Sydney Pollack havde givet mig, var værdiløst.

I 1989 klagede jeg til Kommissionen over FDV's brug af § 23, stk. 3, i jagten på importørerne, bl.a. fordi en vigtig præmis for EU-Domstolens dom ikke var overholdt. Forbuddene var ensidigt rettet mod de importerede eksemplarer, mens FDV's egne eksemplarer blev udlejet. Jeg klagede igen i 1993, fordi intet var sket. Jeg blev støttet af Pioneer, der var forhindret i at udleje sine egne udgivelser.

Jeg bad om et møde med Kommissionen, men blev afvist. Den eneste direkte kontakt til Kommissionen skete, da en mand fra Kommissionen i 1996 ringede til mig og gav mig dette råd: "Der er visse ting, man må affinde sig med."

Den forbudte LaserDisc-udgave

FDV's tilladte VHS-udgave

EU's låne/leje-direktiv (1992)

Der er noget absurd over den internationale debat om låne/leje-direktivet. Johan Schlüter havde forklaret, at udlejning er snylteri, og at den britiske lovgivning var svag, fordi den ikke "beskyttede" rettighedshaverne mod udlejning.

Kommissionen tog hans løgn for pålydende og foreslog et direktiv, der skulle indføre en udlejningsret (og udlånsret) i hele EU. Retten til at forbyde udlejning (og udlån) skulle tilfalde ophavsmanden (defineret som filminstruktøren, når det gælder filmværker), producenten og den udøvende kunstner. Alle tre skulle have en ret til at bestemme, at de udgivne eksemplarer kun er til videresalg.

Det var et harmoniseringsdirektiv, der skulle gennemføre det indre marked for udlejningsprodukter, så industrien kunne operere på hjemmemarkedsvilkår i hele EU. Det lyder som en god idé, så hvorfor gik industrien til kamp mod direktivet? Fordi udlejning af film i den virkelige verden ikke er skadelig, som Johan Schlüter havde påstået. Faktisk var udlejning videoindustriens vigtigste indtægtskilde. Oh, skræk og rædsel, hvis filminstruktørerne kunne finde på at forbyde udlejning! Og sådan skabte Johan Schlüters argumentation ravage i videoindustrien.

Ophavsmændene og parallelimportørerne blev udråbt som de store vindere af den internationale presse, men ingen af de centrale elementer i låne/leje-direktivet blev gennemført i Danmark, og nu er det nærmest omsonst.

Det danske udlejningsmarked var alle dage forbeholdt FDV's udgivelser. Filminstruktørerne kunne ikke forhindre udlejning af deres filmværker. Filminstruktørerne fik ikke andel af indtægterne fra udlejningsmarkedet.

J. Nørup-Nielsen og Peter Schønning forhandlede direktivet for Kulturministeriet, og med rådgivning fra Johan Schlüter sørgede de for, at det ikke blev gennemført i Danmark. I 1994 forsøgte det britiske distributionselskab Home Entertainment Export at komme ind på det danske videomarked. Det skrev til Kulturministeriet for at få bekræftet, at det efter låne/leje-direktivets gennemførelse ville få adgang til det danske udlejningsmarked, men det fik aldrig svar fra Kulturministeriet.

Pladebranche angriber specialbutikker

Ny ophavsretslov sætter en stopper for store dele af specialimport af plader. Hip hop- og dance-specialisten Street Dance Records har fået et advarselsbrev fra pladebranchen.

Det vil snart være slut med at købe specialimporterede amerikanske hip hop-plader i Street Dance Records i København og lignende forretninger landet over. Ligesom specialimportører af amerikansk countrymusik også må lukke for forsyningerne.

En ny ophavsretslov, der ventes vedtaget i løbet af næste år, vil måske endda lukke en del specialpladeforetninger i Danmark. I loven er, som følge af et EU-direktiv, indført en såkaldt »producentbeskyttelse« mod viderespredning af plader og CD'er, der ikke har været solgt til en distributør inden for Det

Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde først.

Den ny lov betyder, at eksempelvis en plade med rapperen Snoop Doggy Dog først kommer til Danmark, når hans pladeselskab Warners danske afdeling får den hjem. Tidligere kunne specialimportører som Street Dance købe den direkte hos en amerikansk distributør, når Warner i USA havde solgt den dertil, og således få den først. Ejeren, Peter Larsen, har på den måde kunnet tage plader hjem, som de store pladeselskaber i Danmark fandt det for urentabelt at have på lager, men

som hans specialkunder gerne ville købe. Også dette kan selskaberne nu forbyde ham. Det skal han ifølge den ny lov have selskabernes »samtykke« til.

Ifølge kontorchef J. Nørup-Nielsen på ophavsretskontoret i Kulturministeriet er der imidlertid ingen hjælp at hente for Larsen eller andre af hans kolleger, der parallelimporterer plader fra lande uden for EU.

»Jeg har lige talt med Konkurrencerådet, der har fået sager om problemet. Men der er man altså enige i, at det er et EU-direktiv, så det kan ikke diskuteres. Løbet er kørt.«

Berlingske Tidende, 11. november 1994

Som Fanden læser Bibelen

EU's forbud mod frihandel med tredjelandene kan føres tilbage til en opfindsom læsning af EU's konsumptionsprincip. Det blev præciseret i diverse direktiver om varemærkeret og ophavsret, at når en vare er bragt på markedet i én medlemsstat, kan domstolene ikke forbyde varens omsætning i en anden medlemsstat.

Smarte lobbyister vendte dette på hovedet og sagde: Hvis varerne ikke er bragt på markedet "i en medlemsstat", men derimod uden for EU, altså i et tredjeland, må det modsætningsvist følge, at spredningsretten ikke er konsumeret!

Kampagnerne for det synspunkt begyndte efter vedtagelsen af låne/leje-direktivet. Uden det mindste hensyn til spredningsrettens formål - at forhindre spredning af piratkopierede produkter - masede lobbyisterne ufortrødent på. Kulturministeriet står bag den første omvendte fortolkning, men J. Nørup-Nielsen fik kolde fødder, da aviserne skrev om det, og med en panikløsning saboterede han forslaget.

I 1998 lykkedes det lobbyisterne i en retssag at overbevise EU-Domstolen om, at varemærkedirektivet fra 1988 med en tilsvarende bestemmelse skulle fortolkes sådan, at producenten af modebrillerne Silhouette kunne forbyde salget af briller, som Silhouette havde bragt på markedet uden for EU med et udtrykkeligt forbud mod brillernes genindførsel til EU. Kommissionen skrev i en pressemeddelelse, at det er den eneste fortolkning, der sikrer det indre markedes funktion. Det mener jeg nu ikke, men EU-Domstolen bestemmer, og dermed blev frihandel første gang forbudt i forhold til landene uden for EU - og helt uden politikernes medvirken.

EU's infosoc-direktiv (2001)

Johan Schlüter var så vred over J. Nørup-Nielsens svigt, at han meldte Danmark til Kommissionen, og den støttede ham i, at "regional konsumtion" var indført i EU. Det betyder, at spredningsretten ikke konsumeres, når værket udgives uden for EU. Peter Schönning, ny kontorchef i Kulturministeriet, afværgede en sag ved at love Kommissionen, at det ville blive indført i den kommende lov om ophavsret, og han bildte derefter Folketinget ind, at regional konsumtion skyldes infosoc-direktivet, som Danmark var nødt til at gennemføre. Alle politikere havde glemt samme debat 7-8 år tidligere, hvor låne/leje-direktivet havde fået skylden. Med stemmer fra S, V, KF, RV og KRF blev ophavsretsloven ændret, og reglen om spredning og konsumtion har siden 2002 været følgende:

“Når et eksemplar af et værk med ophavsmandens samtykke er solgt eller på anden måde overdraget til andre *inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde*, må eksemplaret spredes videre.”

Også den virkelighed er gået fuldstændig hen over hovedet på Bertel Haarder, der stadig tror, at EU breder armene ud mod hele verden.

Kim Andersen og Mette Frederiksen var dengang begge klar over, at forslaget gik ud på at forbyde butikkerne i EU at sælge varer fra lande uden for EU. Uanset eventuelle frihandelsaftaler. Kim Andersen og Brian Mikkelsen talte som om, at Danmark havde kæmpet imod, men var kommet i mindretal. Forbuddet stammer bare ikke fra infosoc-direktivet og har aldrig været drøftet politisk. Bemærk også, at Mette Frederiksen fandt det næsten umuligt at læse og forstå lovforslagets tekst.

danskjultekorruption.dk/video18

TV Avisen, 23. oktober 2002

- Altså, hele agitationen fra den samlede danske venstrefløj inkl. halvdelen af Socialdemokratiet anført af Svend Auken, det var jo, at EU, som dengang hed EF, er de riges lukkede klub, og vi skal i stedet for brede armene ud mod hele Europa og mod hele verden. Det er derfor, jeg synes, det må være svært i dag at være modstander af foretagendet, fordi nu er hele Europa på vej ind i det.

danskjultekorruption.dk/video17

Bertel Haarder (V) i Go' Morgen Danmark, 2. oktober 2002

danskjultekorruption.dk/video19

Lovforslaget her lægger op til en harmonisering af EU-landenes lovgivning om ophavsret og ophavsretsbeslægtede rettigheder. Det sker via en tilpasning af den nuværende ophavsretslov, så den kommer i overensstemmelse med infosoc-direktivet. Der er en række ændringer i forhold til den nuværende lovgivning. Et af hovedelementerne i infosoc-direktivet er spørgsmålet om spredningsretten, hvor vi er nødt til at udskifte princippet om international konsumtion og i stedet indføre en regel om regional konsumtion. Ifølge den danske ophavsretslov har man ellers hidtil frit kunnet videresælge kulturprodukter i form af dvd'er, cd'er, bøger m.v., ligegyldigt hvor produkterne stammer fra. Med vedtagelsen af den nye lov bliver det ikke muligt for f.eks. en boghandler at videresælge eksemplarer af bøger, han har købt i USA. I fremtiden bliver det kun muligt at videresælge kulturprodukter, der er købt inden for EØS-området. Jeg er ikke begejstret for den begrænsning i den almindelige frihandel, men vi må fra dansk side tage til efterretning, at vi her er kommet i mindretal inden for EU. Det er også det, som et tæt samarbejde en gang imellem betyder: man kan ikke altid få sin vilje. Jeg har noteret mig, at kulturministeren og også økonomi- og erhvervsministeren vil arbejde på at få disse forhold ændret i EU-regi, og det kan jeg fuldt ud støtte.

Mette Frederiksen (S)

Må jeg derfor ikke starte med følgende: Jeg opfatter det faktisk som et helt og aldeles grundlæggende og dermed også alvorligt demokratisk problem, at hver eneste gang vi behandler ophavsret inkl. det lovforslag, vi førstebehandler i dag, så er det faktisk næsten umuligt at læse og forstå den tekst, der foreligger. Hvis ophavsretten skal have en mere central (betydning) i den danske kulturdebat, det synes jeg, den fortjener, så bliver vi simpelthen nødt til fra politisk hold at behandle området anderledes. Implementering af EU-direktiv eller ej, dansk lovgivning skal være til at forstå, ellers kan den af indlysende årsager ikke udfylde den rolle, som lovgivningen nu engang skal.

Særligt én ting vil få vores opmærksomhed: Det her lovforslag lægger som bekendt op til at forhindre parallelimport af værker fra lande uden for EØS-samarbejdet.

Vil det betyde, at udvalget af værker, eksempelvis smalle film og dvd'er, blot bliver mindre og priserne tilsvarende højere? Vil det forstærke eksisterende monopoler? Er der tale om reel kunstnerisk beskyttelse, eller lægger direktivet og lovforslaget op til endnu flere toldmure omkring Den Europæiske Union?

danskjultekorruption.dk/video20

Den offentlige debat om frihandelsforbuddet

Lovforslaget blev kritiseret for at begrænse kulturudvalget, og Johan Schlüter kom igen på banen for at forklare Jakob Stegelmann og andre, at de havde misforstået.

Det kulturelle jerntæppe

AF JAKOB STEGELMANN
Journalist
Jacobys Allé 10
1806 Frederiksberg C

Kan det virkelig være rigtigt? At kultur, der er udgivet uden for EU, ikke længere skal kunne forhandles frit. At globaliseringen er stoppet og landsbyen Danmark genindført.

Pr. 1. januar 2003 vil en ny lov forhindre, at kultur (video, bøger, tegneserier, musik, computerspil), der er udgivet uden for EU, importeres til Danmark, medmindre ophavsmanden har givet udtrykkeligt samtykke. Og det vil han ikke, på videomarkedet i hvert fald, for videobranchen har selv været med til at udforme loven, som de vil bruge til at lukke for import af DVD'er fra USA, hvor udvalget og kvaliteten er bedre. De ejer rettighederne både her og i USA og vil derfor sige nej – så de dermed beskytter de DVD'er, de udsender i Danmark, mod konkurrence fra de DVD'er, de selv har udsendt i USA. Så kan de undgå, at de film, de har udsendt på DVD i USA, og som måske stadig går i danske biografteatre, ikke kommer hertil »for tidligt«, dels kan de opretholde det prisniveau, de ønsker. På den måde kan de sikre et absolut monopol i Danmark – med katastrofale følger for udvalget og kulturen som helhed.

Det er med andre ord et effektivt kulturelt jerntæppe, der skal sænkes ned mellem Danmark og USA. Alt, hvad der sælges herhjemme, skal være udgivet her – eller i resten af EU – mens kultur fra alle andre lande skal standse. Det betyder ikke, at vi skal undvære amerikanske film, men derimod at vi kun skal have dem, de amerikanske selskaber og deres danske agenter vil have, at vi skal have. På det tidspunkt, hvor de er klar til at sælge dem. Og i den version, de ønsker, vi skal se.

Det amerikanske DVD-marked er storslået: rigt på titler af enhver slags, fra de store anerkendte mesterværker til det obskure. Tusinder og atter tusinder af titler, som aldrig vil blive udgivet i Danmark, fordi der ikke kan sælges nok af dem – og som nu aldrig vil nå hertil, medmindre man som privatperson selv importerer dem ved at købe dem pr. postordre. Selv danske film, som Dreyers, der ikke bliver udgivet her, fordi markedet er for lille. Filmkendere, der ønsker mere end massemarkedsudvalget, vil med andre ord blive ladt i stikken – den seriøse filminteresse svigtet.

Man vil altså aldrig mere kunne bladere på hylderne i en specialbutik, men skal alene nøjes med det rædsomme udvalg og den ukyndige betjening hos Blockbuster og Fona. Det samme gælder for musik, der ikke er udgivet i EU, og bøger, og tegneserier. Tonsvis af specialbutikker, der lever af disse varer, trues af lukning, og tonsvis af

kunder, hvis åndsliv næres hos dem, må i stedet lægge deres penge hos www.amazon.com – indtil den dag, hvor Amazon, ligesom de danske politikere og embedsmænd, bliver trynet til ikke til kunder i Danmark.

Det er ubegribeligt, som EU og de danske lovgivere lytter til de multinationale medicinselskaber. Det er som om, disse firmaers advokater har udviklet en helt særlig troværdighed, som ingen sætter spørgsmålstegn ved. Man lytter altid andægtigt til dem, især når de siger ordet »ophavsret« og påstår, at det er kunstneres ret til deres penge, der er på spil. Det er muligt, at de selv tror på sagen, og at de mener, selskaberne mister formuer. Men det er selskabernes egne film, der bliver solgt, udgivet af selskaberne selv, bare i et andet land. Så pengene bliver tjent for hvert eneste eksemplar. De eneste, der taber penge, er forbrugerne, som ved indførelse af et monopol kommer til at betale mere for varerne. Samtidigt med at udvalget skrumper ind til det aller mest salgbare.

Det er dog ikke pengene, der er det vigtigste her: Det er kulturen. Skal vi virkelig sænke et kulturelt jerntæppe og ødelægge et udbud af film, musik, bøger og tegneserier, der rækker ud over grænserne og anerkender, at hvor kunsten end kommer fra, skal den være tilgængelig. Alt andet vil være en ny og uhyggelig form for censur, der vil gøre Danmark fattigere, kedeligere og dummere. Men det er måske det, der er politikernes vådeste drøm.

Berlingske Tidende, 26. oktober 2002

Flere partier stiller spørgsmålstegn ved, om forbuddet mod parallelimport vil hindre udbuddet af "smalle" film, idet det fejlagtigt lægges til grund, at der er tale om et totalt forbud mod parallelimport. Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat være tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark, ligesom enhver import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt. Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en rettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.

Johan Schlüter til Folketingets Kulturudvalg, 29. oktober 2002

Gyldighed og fortolkning

På EU-plan blev spredningsretten på det ophavsretlige område indført i låne/lejedirektivet, og det fremgår af forslaget og forhandlingerne, at det eneste formål var at bekæmpe spredningen af piratkopier (kapitel 32). Først bagefter blev det via en ordlydsfortolkning ændret til et forbud mod frihandel med tredjelande.

Kan man bare gøre det? Altså påstå, at en regel har et angivet formål, og når reglen så er vedtaget, giver man reglen en helt anden betydning! Jeg mener, at det underminerer begrundelsespligten og høringspligten, og i 2006 lykkedes det mig at nå EU-Domstolen. Da var Silhouette-sagen for længst suppleret med Levi's sag mod Tesco og andre sager, og EU-Domstolen var ikke indstillet på at erkende, at den havde begået en fejl. Den fastholdt, at ordlyden måtte skyldes et politisk valg. Jeg anfægtede også påstanden om, at regional konsumtion er den eneste løsning, der sikrer det indre markeds funktion. En ensartet gennemførelse af international konsumtion, dvs. hvor det er uden betydning, hvor værket sælges første gang, sikrer også det indre markeds funktion. Det forholdt EU-Domstolen sig ikke til.

Hvordan skal man så forholde sig til den nye fortolkning af spredningsretten, der i direktiverne er givet til så forskellige rettighedshavere som udøvende kunstnere, ophavsmænd, producenter af film og musik samt radio- og tv-foretagender? Det giver ingen mening at uddele rettigheder til alle dem, hvis det allerede efter loven er forbudt at videresælge eksemplarerne!

I den oprindelige antipiratkopieringsfortolkning gav det god mening, at alle de involverede skulle give deres samtykke, før en udgivelse var lovlig, men da havde et samtykke den permanente konsekvens, at udgivelserne kunne spredes frit.

Hvad betyder det, når spredningsretten ikke er konsumeret? Er alle varer fra tredjelandene så forbudt? Så kan samfundet næppe fungere! Genbrugstanken får dødsstødet, hvis man kun må videresælge varer, der stammer fra EU. Fra starten var usikkerheden stor, og der var flere fortolkningsmuligheder.

I Silhouette-sagen gav det mening, at man ville hjælpe et EU-selskab med at slippe af med de ukurante briller uden for EU uden at påvirke hjemmemarkedets dyre briller. Silhouette havde forbudt genindførsel til EU, og hvis det forbud blev respekteret af alle i hele EU, var det indre marked ret beset bevaret.

Trods ordlyden af ophavsretsloven er det heller ikke sådan, at der ikke mere findes varer fra Kina eller USA, men er det et krav for at få adgang til EU, at man skal etablere et datterselskab her, fordi kun dette må bringe varerne på markedet i EU? Det forklarer i det mindste overpriserne, men hvad med alle verdens "små" rettighedshavere, som ikke sådan lige kan etablere et datterselskab i EU?

Johan Schlüter beroligede med den fortolkning, at importen slet ikke påvirkes, medmindre der findes en national rettighedshaver, som kan og vil gribe ind. Hvis der ikke er en sådan rettighedshaver i landet, må man gerne importere. Forslaget vil slet ikke gå ud over kulturudbuddet, skrev han til Folketingets Kulturudvalg, hvorefter et flertal stemte for det. Men sådan kom det naturligvis ikke til at gå.

Johan Schlüters kovending

Igen viste det sig, at Jakob Stegelmann ikke havde misforstået noget som helst. Jeg kunne godt leve med Johan Schlüters fortolkning, mens sagen blev undersøgt. Den rammer i det mindste "kun" de internationale udgivelser, der allerede findes i en dansk udgave, men adgangen bevares trods alt til de film, der ikke udgives i Danmark. Jeg ville ikke slås med FDV, så jeg skrev til alle FDV's medlemmer, at jeg ville respektere eventuelle forbud mod parallelimport. SF Film og Scanbox svarede, og som lovet respekterede jeg deres forbud. Mine medarbejdere og jeg registrerede selv alle de danske udgivelser.

Ikke desto mindre dukkede fogedretten ved retsassessor Dorete Bager en dag pludselig op i Laserdisken med den besked, at mine film skulle beslaglægges, og mine regnskaber skulle kopieres og udleveres til FDV, så de kunne opgøre deres erstatningskrav. Nu var kravet ikke længere, at jeg skulle respektere FDV's forbud. Nu var kravet, at jeg skulle dokumentere FDV's positive tilladelse til min import! Intet sted i direktiverne er licenshavere nævnt som rettighedshavere, men Johan Schlüter og FDV annekterede uden videre den spredningsret, der var givet til de forskellige rettighedshavere. Og det handlede ikke "bare" om at respektere forbud.

Onsdag 30. november 2005

Aalborg 3

Razzia mod Laserdisken

FOGEDSAG: Videobranchens advokat fik fogedretten til at beslaglægge film og pc-filer i det lille Aalborg-firma

Af **Lars Borberg**
lars.borberg@nordjyske.dk

AALBORG: Kunder der bare var ude for at købe en film på bånd eller dvd i Laserdisken i Prinsensgade i Aalborg befandt sig pludselig i går eftermiddags midt i en dramatisk razzia, da fogedretten i Aalborg, anført af fogeden, dommer Dorete Bager, gjorde sin entre ledsaget af en advokat fra København, teknikere og andet personale fra både retten og foreningen af Videogramdistributører i Danmark og bad alle ansatte forlade deres computere og skriveborde øjeblikkeligt.

Dommeren satte fogedretten på stedet.

Forretningens indehaver, Hans Kristian Pedersen, fortæller at videobranchens advokat har begæret beslaglæggelse af en del af hans varelager samt af hele forretningens computere med henblik på sikring af bevismateriale.

- De påstår, at vi driver en ulovlig parallel-import forretning med film, som de har rettighederne til, og de siger, at de skal bruge vores computere til at sikre bevismateriale, siger en overrasket Hans Kristian Pedersen til NORD-

Laserdisken var lukket land for fotografer et par timer i går eftermiddags, mens fogedretten var sat og beslaglæggelserne blev gennemført inde i kontoret og butikken.

FOTO: GRETE DAHL

JYSKE.

Han havde held til at overtale dommeren til i første omgang at nøjes med at kopiere alle filer i computerne, så forretningen ikke skal blive fuldkommen lammet efter razzian.

- Men det ryster mig, at retten faktisk udleverer alt materialet fra mine filer til videobranchens advokat, der jo er min forretningsmæssige konkurrent. Det finder jeg helt uantageligt og meget lidt betryggende, siger Hans Kristian

Pedersen.

Det, der særligt ryster ham, er den lethed med hvilken videogramdistributørernes advokat kan få adgang til hans forretningsmateriale.

- Det er jo i høj grad vigtigt, at en forretnings

administrative materiale kan holdes bare nogenlunde fortroligt, især da over for konkurrenter. Det er rettens sædvaner at retten selv udfører beslaglæggelsen teknisk og fysisk men bagefter udleverer retten så det beslaglagte

materiale til den advokat, der har begæret beslaglæggelsen. Det finder jeg faktisk helt horribelt, siger Hans Kristian Pedersen.

Han forsøgte at formå fogeden til at undlade at udlevere i hvert fald visse dele af computerfilernes indhold til hans modpart, men uden held.

- Jeg appellerede til dommeren om at forstå det potentielt uheldige i, at retten afslører mine leverandørers identitet for min konkurrent og modpart - og jeg bad hende vente i hvert fald til det er afklaret, om der er grundlag for beskyldningerne mod mig. De oplysninger kan jo bruges på måder, der kan skade min forretning, også selv om jeg ikke bliver domt i denne sag. Men det ønskede dommeren ikke at følge mig i, så alt blev overleveret, siger Hans Kristian Pedersen.

Hverken fogeden eller videobranchens advokat ønskede i dag at kommentere forløbet.

Laserdisken forhandler DVD film online og har fysiske forretninger i både København og Aalborg. Hans Kristian Pedersen har gang på gang gennem de sidste snart 20 år været under angræb fra foreningerne af videogramdistributører i Danmark.

Som sagens bilag F er fremlagt et resposum udarbejdet af rekvirenternes advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af infosoc-direktivets art. 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS-området ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.

Fogedrettens gengivelse af Johan Schlüters brev, 19. januar 2007

Domstolenes støtte til FDV

Jeg blev hurtigt klar over, at “konflikten” var konstrueret af FDV’s advokater, og de havde dommerne med sig fra starten. Dorete Bager tillod ikke, at vi holdt et retsmøde først. Hun havde lovet FDV’s advokat at gennemføre bevissikringen, og så var der ingen grund til at vente på min advokat. Hun mente, det var nok, at jeg blev hørt i den efterfølgende justifikations sag. Jeg var utryk ved situationen og ringede til Nordjyske Stiftstidende og fik snart selskab af journalist Lars Borberg og fotograf Grete Dahl, men de blev straks bortvist af Dorete Bager. Hun afviste i øvrigt at tage imod mine bilag, der viste, at det ikke engang var afgjort, om loven var gyldig. Hun afviste også at tage imod mine breve til FDV’s medlemmer, der viste, at jeg åbent havde ageret efter Johan Schlüters egen fortolkning (side 22).

Jeg tror, de færreste har fantasi til at forestille sig domstolenes adfærd under de næste 10 års retssager, men hvis du tør sætte din barnetro på spil og læser del 5, vil du forstå, at det ikke er tilfældigt, at priserne i Danmark er så høje. Lad mig nævne en enkelt af over 100 krænkelse og tvivlsomme afgørelser, jeg anlagde sag om, og hvor Domstolsstyrelsen altså blokerede for sagens behandling.

Dorete Bager ændrede indholdet af Johan Schlüters brev til Kulturudvalget fra den oprindelige “rettighedshaverens ret til at forbyde” til den nye problematiske “importørens pligt til at erhverve et samtykke fra enerettighedshaveren”. Bemærk den bestemte form og *de facto* accepten af FDV som enerettighedshaveren.

Der er afgørende forskel på at respektere et klart meddelt forbud, som alle skal respektere, og en pligt til at indhente samtykke. Betyder skiltet foran Laserdisken, at man skal indhente tilladelse, før man må parkere? Nej da, parkering er forbudt. Det er tydeligt markeret, og det gælder alle, men lige præcis danske dommere kan eller vil ikke forstå denne grundlæggende forskel.

Et retssamfund?

Jeg har aldrig hørt om nogen, der har fået tilladelse til at sælge allerede udgivne eksemplarer. FDV har for længst meldt ud, at deres kontrakter er udformet sådan, at de kun kan give tilladelse til salg og udlejning af deres egne udgivelser. Loven ignoreres da også til dagligt af almindelige mennesker. Billedet nedenfor er fra et loppemarked i Aalborg. Aldrig har jeg set politiet kontrollere, at der kun sælges EU-varer og intet fra tredjelandene. Ingen bliver bedt om at fremvise tilladelse til at sælge en kunstgenstand, de har taget med hjem fra Thailand.

Comic Express er en tegneseriebutik, der ligger lige om hjørnet fra min butik. Efter razziaen mod Laserdisken spurgte jeg indehaveren, der også importerer fra USA, om han frygtede, at det samme kunne ske for ham. Han rystede på hovedet og sagde med et smil: "Hvem skulle have interesse i at genere mig?"

Og det er det, det handler om. Når der er tale om mærkevarer, hvor industrien vil holde kunstigt høje priser, risikerer butiksejerne uoverskuelige problemer, hvis de ikke adlyder den nationale generalimportør. I alle andre situationer vendes det blinde øje til. Loppemarkeder og genbrugsbutikker er kriminelle centre i FDV's fortolkning, som domstolene uden tøven håndhæver, når industrien beder om det. Lovens forbud mod videresalg gælder jo også alle de varer, der er privat indført. Samfundet kan slet ikke fungere, hvis forbuddet håndhæves konsekvent. Genbrug vil f.eks. være umuligt, og det løses ved, at det simpelthen overlades til industrien at udpege dem, der behøver overholde loven. Men er det et retssamfund værdigt?

Frihandelsforbuddet blev indført af EU-Domstolen i Silhouette-sagen baseret på en ordlydsfortolkning, som fuldstændig ignorerer spredningsrettens formål. Snart fulgte en dom til, og det bekymrede medlemsstaterne Danmark, Irland, Finland, Sverige, Luxembourg og Nederlandene så meget, at de under forhandlingerne om det dengang aktuelle infococ-direktiv forsøgte at få spørgsmålet om konsumtion på dagsordenen. Det er nu mere end 21 år siden, og vi venter stadig.

Hvorfor genere briterne for at tage konsekvensen af et frihandelsfjendtligt og udemokratisk EU? Hvorfor ikke reagere på kritikken og tillade en politisk debat, så problemerne kan løses, og frihandel kan genindføres? Kommissionen vil ikke! "Korruption" i titlen omfatter også Kommissionens embedsmænd, som jeg har mødt i to retssager, hvor de begge gange støttede FDV med nogle absurde løgne.

Bogens adressater

I dag taler politikerne om EU, som om de ikke ved, at EU har forbudt frihandel. Lars Løkke værnede ikke om frihandel. Der var slet ikke frihandel i hans tid. EU ignorerer de problemer, frihedselskende borgere har med frihandelsforbuddet.

Jeg foreslår en politisk drøftelse. Jeg tror ikke, der er opbakning til forbuddet, og en ophævelse vil styrke EU enormt.

denskjultekorrupsion.dk/video65

DR, 28. november 2018

Den skjulte korrupsion er i princippet et brev. Et åbent brev. Bogudgivelsen er en service til dem, der interesserer sig for frihandel, ytringsfrihed og retssikkerhed, men målet er reelle ændringer. Brevet er en serie ansøgninger om hjælp.

Mine mange henvendelser til Kommissionen og politikerne igennem mere end 32 år har ikke ført til noget, så med formen “et åbent brev” vil jeg lægge et mildt pres på adressaterne. Hvis de ikke vil forholde sig til problemerne, skal det som minimum være klart for alle, og så må diverse protestbevægelser tage over. Så må vi følge briterne ud af EU for at få friheden tilbage, men jeg håber da mest på, at Kommissionen og Folketingets medlemmer vil tage problemerne alvorligt.

Lad mig afslutningsvist understrege, at *Den skjulte korrupsion* i pdf-format fås gratis på www.denskjultekorrupsion.dk.

Bogens fem centrale dele er baggrund for klager, forslag og anmodninger til:

Margrethe Vestager og EU-Kommissionen,
 politiet og bagmandspolitiet (SØIK),
 Den Danske Dommerforening og
 Folketingets medlemmer.

Fortsættelse følger...

Historien slutter selvfølgelig ikke med *Den skjulte korrupsion*. Det interessante er ikke så meget det historiske forløb som adressaternes reaktion på den detaljerede afsløring og de konkrete løsningsforslag. Forbrydelserne påvirker os alle hver dag, og når regningen efter coronakrisen skal betales, bør det måske overvejes, om der er råd til at lade den internationale industri bevare disse privilegier?

Hvordan vil EU-Kommissionen behandle mine klager? Vil Venstre erkende, at EU-Kommissionens løfte om at drøfte frihandelsforbuddet endnu ikke er opfyldt? Vil andre end Enhedslisten kæmpe for en ytringsfrihed, der går videre end retten til at håne muslimer? Støtter dommerforeningen afvisningen af EU-retten?

De spørgsmål er relevante, og derfor vil jeg om nogle år, når alle har haft tid til at reagere, udgive en opfølgende bog med bl.a. adressaternes reaktioner.

Hans Kristian Pedersen, januar 2022

Åbent brev til EU's konkurrencekommissær Margrethe Vestager og Folketingets medlemmer om EU's frihandelsforbud og de høje danske forbrugerpriser.

Skjulte forbrydelser var medvirkende årsager til Brexit, og de truer stadig Det Europæiske Fællesskabs fremtid.

Frihandel er en saga blot. EU har overladt verdenshandelen til den internationale industri, der har fået magt til at kontrollere pris, kvalitet og udvalg på varer fra tredjelandene til skade for EU's borgere. I Danmark betaler vi mest af alle i hele EU. Men det behøver ikke at være sådan. Det er let at ændre for politikerne, hvis de konfronterer veletablerede dogmer, og hvis de sætter sig ind i, hvad der sker i den virkelige verden.

Forfatteren gennemgår udførligt, hvordan beslutninger med enorme økonomiske konsekvenser træffes af embedsmænd og dommere, der har deres egen agenda. Bogen indeholder konkrete løsningsforslag, og de kræver "blot", at politikerne tænker selv og tager en debat om hidtil tabubelagte emner.

En vision om at etablere verdens bedste filmbutik i Danmark fik Hans Kristian Pedersen til at kaste sig ud som parallelimportør i den stærkt monopoliserede danske videobranche. Øretæverne stod i kø fra starten, men han tog kampen op, og mere end et dusin retssager (heraf to ved EU-Domstolen) har givet ham unik indsigt i, hvad der sker bag kulisserne.

ISBN 978-87-984174-8-4

9 788798 417484 >

www.denskjultekorruption.dk